

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/364/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618200713
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7618200713.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne G. zast. Mgr. Ivicou Štigitz, advokátkou so sídlom Šafárikova 8, Rožňava, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 312,40 Eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 10. júla 2019, č. k. 1Csp/15/2018-136

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o nepripustení zmeny žaloby a v zamietavom výroku.

M e n í rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku o uložení povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie v sume 12,20 Eur s prísl. tak, že žalobu zamietá.

Žalovanému priznáva náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves Súd (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom nepripustil zmenu žaloby v zmysle podania žalobkyne z č. I. 108 spisu (I), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 12,20 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 16. 2. 2018, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III), žalovanému súd priznal náhradu trov konania v pomere 92,20% (IV) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (V).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie v sume 312,40 Eur s prísl. a nahradiť jej trovy konania. Skutkovo žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela dňa 18.6.2012 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300046481 (ďalej len „zmluva o úvere, alebo úverová zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru v celkovej výške úveru 600,00 Eur, s výškou úrokovej sadzby 70,02 % ročne, s RPMN 65,41%, výškou mesačnej splátky 32,15 Eur, počtom mesačných splátok 42, pri celkovej čiastke splatnej dlžníkom (žalobkyňou, pozn. odvolacieho súdu) 1.350,30 Eur, pričom táto zmluva podľa žalobkyne nie je v súlade s právnou ochranou spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V zmluve je nesprávne uvedená RPMN 65,41% namiesto 70,02%. Žalovaný porušil § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., pretože v zmluve neuviedol spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, čo spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z.. Z tohto dôvodu mala povinnosť platiť úver len do výšky skutočnej istiny, ktorá sa rovná sume skutočne poskytnutého úveru 600,00 Eur. Pretože žalovanému zaplatila sumu 912,40 Eur, domáha sa rozdielu, teda toho, o čo zaplatila viac, teda 312,40 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia.

Zároveň si uplatnila aj úrok z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 5 % ročne od doručenia žaloby súdu, t. j. od 2. 2. 2018 do zaplatenia.

3. Súd prvej inštancie vydal vo veci platobný rozkaz z 12. februára 2018, č. k. 1Csp/15/2018-12, proti ktorému žalovaný podal odpor, preto bol platobný rozkaz súdom prvej inštancie zrušený. Žalovaný v odpore uviedol, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. V tejto súvislosti poukázal na Smernicu 2008/48/ES a rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a na potrebu pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobkyne, že v zmluve o úvere je uvedená nesprávna výška RPMN v neprospech spotrebiteľa s odvolaním sa na verejne prístupnú kalkulačku, ktorá má podľa žalovaného len orientačný charakter, nakoľko nezohľadňuje všetky vstupné údaje. Na námietku žalobkyne vo sfére nedodržania písomnej formy právneho úkonu z dôvodu absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 a) až k), r) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch, uviedol stručnú argumentáciu ku každej jednotlivé z nich, nakoľko žalobkyňa neuvádza žiadnu konkrétnu okolnosť, ktorá by jej tvrdenia náležite preukazovala. Žalovaný záverom vzniesol námietku premlčania minimálne voči úhradám realizovaným pred 2.2.2015 z dôvodu uplynutia premlčacej doby. Neskôr v podaní zo dňa 27.2.2018 žalovaný vzniesol námietku premlčania z dôvodu uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, a to voči úhradám realizovaným pred 26. 1. 2017 vo výške 92,85 Eur (č. l. 112 spisu). Žalobkyňa podaním zo dňa 25.1.2019 navrhla zmenu žaloby a rozšírila výšku uplatneného nároku z bezdôvodného obohatenia zo sumy 312,40 Eur na 533,42 Eur, a to za splátky zaplatené žalovanému za obdobie od 22.3.2016 do 20.6.2018.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci podľa ust § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 3, 5, 6, § 54 ods. 1, 2, § 101 ods. 1, 2, § 103, § 107 ods. 1, 2, § 451, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2 § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len zák. č. 129/2010 Z. z.) a dospel k záveru, že medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, stotožnil sa s tvrdením žalobkyne, že táto neobsahovala náležitosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z. z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a bola v nej nesprávne v neprospech žalobkyne uvedená RPMN vo výške 65,41%, pričom skutočná RPMN mala byť vyššia, a to až 70,02%. Neuvedenie týchto náležitostí má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a preto by žalobkyňa mala mať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 312,40 Eur, čo predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú žalovanému za úver zaplatila 912,40 Eur a sumou, skutočne žalovaným poskytnutou 600,00 Eur. V danom prípade ide o majetkový prospech žalovaného získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý tu síce spočiatku existoval, ale potom dodatočne odpadol, a to v dôsledku toho, že súd skonštatoval, že úver poskytnutý žalovaným v prospech žalobkyne je bez úrokov a bez poplatkov, preto táto časť prijatého plnenia (vo vzťahu k úrokom a poplatkom) predstavuje bezdôvodné obohatenie. Súd sa ďalej zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Pri posudzovaní subjektívnej premlčacej doby skonštatoval, že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j., keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Na podporu svojej argumentácie citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/2007. Podľa zistení prvoinštančného súdu, o tom kto sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, vyplýva zo samotnej zmluvy, kde je plne špecifikovaný oprávnený subjekt pre jednotlivé plnenia. Poukázal na § 2 zák. č. 1/1993 Z.z., v zmysle ktorého o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Žalovaný sa o rozsahu bezdôvodného obohatenia dozvedel v okamihu preplatenia sumy, ktorú žalobkyňa žalovanému zaplatila, vychádzajúc pritom z ustanovenia § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010, v zmysle ktorého pre jednotlivé nedostatky zmluvy sa úver považuje za bez úrokov a bez poplatkov. O tom, kedy tak malo nastať, mala žalobkyňa vedomosť podľa ňou predloženej karty klienta (č. l. 7 spisu) a stalo sa tak po úhrade 22. splátky dňa 13. 5. 2014, kedy v prospech žalovaného zaplatila celkovo sumu 610,85 Eur, avšak aj po tomto termíne žalobkyňa uhrádzala aj naďalej splátky v prospech žalovaného. Záverom

uzavrel, že žalobkyňa podala žalobu dňa 2.2.2018, pričom len posledné 2 splátky uhradené žalobkyňou, a to splátka č. 31 a 32 zo dňa 13.2.2015 a 13.3.2015, celkovo vo výške 12,20 Eur boli zaplatené v rámci plynutia objektívnej 3-ročnej premlčacej lehoty a voči splátkam zaplateným do 2.2.2015 žalovaný vzniesol námietku premlčania. Z uvedeného dôvodu priznal žalobkyni len nepremlčaný nárok v sume 12,20 Eur a v prevyšujúcej časti v dôsledku námietky premlčania vznesenej žalovaným žalobu zamietol. Zmenu žaloby, ktorou chcela žalobkyňa rozšíriť svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo sumy 312,40 Eur na 533,42 Eur, voči ktorému žalovaný taktiež vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie nepripustil s odôvodnením, že výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, tomuto podaniu chýba riadne odôvodnenie ako jedna z náležitostí žaloby, a preto nebolo potrebné zaoberať sa vznesenou námietkou premlčania k tomuto nároku zo strany žalovaného. Za omeškanie žalovaného so zaplatením peňažnej sumy 12,20 Eur, súd prvej inštancie bez bližšieho vysvetlenia priznal žalobkyni tiež úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 OZ v percentuálnej výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na § 255 ods. 2 CSP pomerným úspechom žalovaného, ktorý činí 92,20%, s tým, že v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa z odvolacieho dôvodu podľa § 365 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná jej náhradu konania v rozsahu 100 %. Vytkla súdu arbitrárnosť a prekvapivosť rozsudku, ako aj procesné pochybenie súdu prvej inštancie vyplývajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci s poukazom na inštitút premlčania a začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v predmetnej veci, ktorou sa súd dostatočne nezaoberal a tým si nevytvoril dostatočný právny základ na rozhodnutie. Takým postupom došlo k odmietnutiu spravodlivosti denegatio iustitiae a porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Namietala, že súd prvej inštancie mal posudzovať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere a ku každej jednej splátke. Splátku v danom prípade tvorí istina a úrok. Súd prvej inštancie v rozsudku skonštatoval, že uzavretá zmluva o úvere je bezúročná a bezpoplatková. V prípade námietky premlčania žalovaného bolo potrebné premlčanie nároku žalobkyne počas konania ustáliť presne k uzavretej zmluve jednotlivo a zisťovať presne v akej výške zo splátky, ktorá bola zaplatená žalobkyňou v prospech žalovaného a ktorá je predmetom sumy na vydanie, je splátka premlčaná. Pre správnosť záveru o premlčaní sumy (titulom bezdôvodného obohatenia) je potrebné ustáliť záver, ktorá časť a v akej výške zo zaplatenej splátky sa premlčala a presne aký deň. Každá splátka podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere má svoju skladbu (istina a úroky) a lehotu splatnosti. A ak takú skladbu splátka nemá (čo však súd prvej inštancie nezisťoval) v zmysle Občianskeho zákonníka platí, že dlžník platí najprv istinu a následne po splatení istiny spláca ostatné sumy titulom zmluvných úrokov a prípadne pokút (predmet sumy bezdôvodného obohatenia). Výška takto určených súm, ktoré mali byť titulom bezdôvodného obohatenia vydané však takým spôsobom počas konania neboli kvalifikovane určené ani zo strany žalovaného a neboli zistené súdom a z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nemohol správne vyvodiť právny záver, že nárok žalobkyne je premlčaný. Nesúhlasila so stotožnením súdu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby s úhradou poslednej splátky žalobkyňou. Nesprávnosť takého posúdenia subjektívnej premlčacej doby videla v tom, že pri pripustení tohto výkladu by súd prezumoval znalosť skutkových okolností na strane spotrebiteľa („keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil“) a teda posúdenie skutkových okolností stačí obmedziť na zistenie vedomosti spotrebiteľa o tom, že uzatvoril zmluvu o úvere a že plnil podľa uzatvorenej zmluvy o úvere na účet veriteľa splátky úveru. Podľa tohto výkladu je automaticky konštatované, že oprávnený (spotrebiteľ) poznal všetky dôležité skutkové okolnosti (zmluvu o úvere a jej obsah, plnenie v podobe splátok úveru a obohatený subjekt). Spotrebiteľ tak o bezdôvodnom obohatení by musel získať vedomosť momentom úhrady každej jednotlivéj splátky zo zmluvy o úvere (samozrejme s automatickým predpokladom, že spotrebiteľ rovnako vedel určiť, a teda mal vedomosť o tom, ktorá časť z uhrádzaných splátok už predstavuje bezdôvodné obohatenie). V reálnom živote má však bežný spotrebiteľ len vedomosť o tom, že uzatvoril zmluvu o úvere s poskytovateľom úveru a že na jeho účet má splácať jednotlivé splátky podľa zmluvy, inak bude postihnutý sankciami. Akcentovala, že spotrebiteľ je slabšou stranou sporu, a preto začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je viazaný na skutočnú vedomosť žalobkyne (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila.

Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ust. § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo, že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR (napr. NS SR pod sp. zn. 2Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013, NS ČR pod sp. zn. 30Cdo 4366/2007, NS SR pod sp. zn. 5Cdo 121/2009, NS ČR pod sp. zn. 33Odo 477/2001). Dôvodom, prečo v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere prichádza k bezdôvodnému obohateniu na strane poskytovateľa úveru, je práve a výlučne to, že zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje v presne špecifikovaných prípadoch fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Teda bez toho, aby ktokoľvek vedel, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje táto fikcia, by nebolo možné v žiadnom prípade hovoriť o skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení (vedomosť by mohla byť len prezumovaná). V prípade, ak spotrebiteľ informáciu o uplatnení fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti na zmluvu o úvere nemá, potom sa jeho skutočná vedomosť obmedzuje na vedomosť o existencii zmluvy o úvere, v ktorej boli dohodnuté zmluvné podmienky, ktoré by mali byť dodržiavané, t.j. najmä plniť splátky v presne určenej výške a lehotách na účet veriteľa. Uviedla, že pri subjektívnej premlčacej dobe je nevyhnutné skúmať subjektívny moment, ako to zdôrazňujú takmer všetky rozhodnutia súdov najvyššieho stupňa. Zdôraznila spotrebiteľský charakter prejednávanej veci a v tejto súvislosti uviedla, že v týchto veciach zásada *vigilantibus iura scripta sunt* ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Na podporu svojich tvrdení citovala z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6M Cdo 9/2012. Premlčanie a plynutie premlčacích lehôt je pritom jedným z ukázkových príkladov právneho inštitútu, ktorý spadá pod použitie zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, tento názor vyslovil aj NS SR v konaní pod sp. zn. 1 M Cdo /8/2018. V žiadnom z posudzovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR alebo Najvyššieho súdu ČR však nešlo o prípad, kedy na strane oprávneného subjektu stál spotrebiteľ, teda žiadny z týchto rozsudkov sa ani len teoreticky nezaoberal skutočnosťou, ktorou je odklonenie sa od záveru konštatovaného opakovane tak Najvyšším súdom SR, ako aj Ústavným súdom SR o prelomení zásady *vigilantibus iura scripta sunt* v prípade spotrebiteľských vecí. Súdny, ktoré sa touto zásadou zaoberali, dospeli jednoznačne k záveru, že nie je možné automaticky prezumovať vedomosť spotrebiteľa o právnej úprave a jej dôsledkoch. Podľa názoru žalobkyne by sa uvedená zásada mala uplatniť bez výnimky proti všetkým veriteľom ako subjektom požívajúcim povahu silnejšieho subjektu na finančnom trhu (v porovnaní so spotrebiteľom) a to v súvislosti s ich konaním v prípade nedodržiavania platných zákonov pri koncipovaní zmlúv, ktoré uzatvárajú so spotrebiteľmi s poukazom na to, že predmetom činnosti týchto subjektov je poskytovanie pôžičiek a oblasť svojho podnikania by mali dokonale poznať a zákony, ktoré platia, by mali dodržiavať. Záverom skonštatovala, že v danom prípade ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré má za následok 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu. V tomto prípade je podľa jej názoru jasne preukázaná z listinných podkladov, na základe ktorých súd rozhodol, ako aj z odôvodnenia predmetného rozsudku, ktorý na predmetnú úverovú zmluvu aplikoval, sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, z čoho možno vyvodíť záver, že predmetné neuvedenie náležitostí v zmluve zo strany žalovaného bolo úmyselné. Na podporu svojej argumentácie citovala z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, a to z viacerých rozhodnutí krajských a okresných súdov v SR.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s tvrdeniami žalobkyne o premlčaní a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalovanému prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala jedinou skutočnosť o vedomosti žalovaného o tom, že by mal získať bezdôvodné obohatenie. Podľa jeho vyjadrenia, prieči sa akejkolvek dokázanej skutočnosti, či všeobecnému chápaniu, aby mal konať s úmyslom porušiť právne predpisy a týmto porušením získať bezdôvodné obohatenie. V tejto súvislosti citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/29/2015, v zmysle ktorého ani u Sociálnej poisťovne, ako verejnoprávneho subjektu, jediného oprávneného vykonávať sociálne poistenie, nemožno v prípade konania v rozpore so zákonom prezumovať úmysel, a preto o to viac to platí u dodávateľa, zvlášť pri rozdielnej súdnej praxi. Podľa záveru Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 238/2017, samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa nemôže bez ďalšieho zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Vyššie uvedené konštatovala aj súdna prax, napr. rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/530/2015, sp. zn. 14Co/637/2015, sp. zn. 16Co/746/2015 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/516/2015.

7. Žalobkyňa v replike nesúhlasila s názorom žalovaného, že na predmetný nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné uplatniť ust. § 107 ods. 2 OZ. Podľa jej názoru je na plynutie objektívnej premlčacie doby nutné aplikovať ust. § 106 ods. 2 a § 107 ods. 2 OZ. V danom prípade objektívna premlčacia doba začína plynúť od úhrad žalobkyne žalovanému, avšak podľa jej názoru je potrebné vychádzať z desaťročnej premlčacej doby. Argumentovala predmetom podnikateľskej činnosti žalovaného, čo je poskytovanie úverov a tým, že žalovaný musel byť uzrozmeneý s tým, že pokiaľ v úverovej zmluve neuviedol obligatórne náležitosti vyžadované zák. č. 129/2010 Z. z., je týmto jasne preukázané, že si musel byť vedomý toho, že ide o spotrebiteľa, a pre prípad, že bude postupovať protiprávne a s cieľom dosiahnuť majetkový prospech, bol s uvedenou zákonnou sankciou v ust. § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. uzrozmeneý, pričom na uvedené možno aplikovať aj inštitút objektívnej zodpovednosti z obchodného práva, nakoľko tento vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo 16. mája 2019, sp. zn. 19Co/1547/2018. Považuje svoj nárok za preukázaný a navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaný v podstatnom zotrval na svojich tvrdeniach, týkajúcich sa objektívnej premlčacej doby a opätovne poukázal na to, že žalobkyňa nepreukázala a neuviedla jedinou skutočnosť o vedomosti žalovaného o tom, že by mal získať bezdôvodné obohatenie. Jej tvrdenia sú umelo konštruované a nemajú oporu v nejakej dokázanej skutočnosti. Opakovane citoval z rozsudkov Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Žiline.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadísk odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je v podstatnej časti vecne správny. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

10. Žalobkyňa svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, nastolila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o premlčaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná v podstatnom namieta, že nárok žalobkyne nie je premlčaný ani v subjektívnej dvojročnej, ako ani v objektívnej trojročnej dobe, pričom za nenáležitú označila argumentáciu súdu o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby a nesúhlasila s tvrdeniami žalovaného týkajúcimi sa dĺžky objektívnej premlčacej doby.

11. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

12. Celkom jednoznačne záväzkový právny vzťah strán, v ktorom žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalobkyňa nesporne v takomto postavení nevystupovala (§ 52 ods. 3 a 4 OZ) je vzťahom spotrebiteľským podľa ust. § 52 a nasl. OZ, a preto sa na úverovú zmluvu uzavretú medzi žalovaným ako dodávateľom a žalobkyňou v hmotnoprávnom postavení spotrebiteľa vzťahujú tiež ust. zák. č. 129/2010 Z. z.

13. Pri interpretácii rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, ktorá je výsledkom transpozície smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica 2008/48/ES“), je potrebné zohľadniť ňou stanovený cieľ a posúdiť jej zhodu s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, aby bolo možné preveriť, či táto smernica bola

transponovaná správne a či nie je namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Ustanovenia smernice v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR (ÚS SR) v uznesení z 11. októbra 2016, sp. zn. III. ÚS 666/2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nielen ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett aEierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s.165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal, či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto konštatovať, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom újného ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; KühneHeitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s.379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že žalovaný sa v rámci svojej obrany v priebehu konania pred súdom prvej inštancie dôvodne dovoľával nielen eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, zodpovedajúceho cieľom smernice, ale v jeho intenciách tiež použitia interpretačných záverov vyplývajúcich z rozhodnutia ESD vo veci C42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na to, že v tomto rozhodnutí ESD medzi iným podal tiež výklad článku 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48/ES z pohľadu potreby vymedzenia v úverovej zmluve tiež štruktúry mesačných splátok v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tento záver premietol vo svojom rozhodnutí z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 Najvyšší súd SR, v ktorom k spôsobu aplikácie ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom do 30.4.2018, skonštatoval potrebu interpretácie tohto ustanovenia v tom zmysle, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky (por. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017). Odvolací súd poznamenáva, že k záverom formulovaným v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd SR prihlásil aj vo svojom neskoršom uznesení zo 17. apríla 2018, sp. zn. 3Cdo 56/2018 a opakovane tak urobil tiež v ďalšom svojom rozhodnutí - v uznesení z 30. januára 2019, sp. zn. 7 Cdo 98/2018. S týmto právnym názorom sa z už vyjadrených dôvodov odvolací súd bez výhrad stotožňuje.

14. Z tohto dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že úverová zmluva žalobkyňou postrádané náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase jej uzavretia, má. I napriek tejto právnej vade je však napadnuté rozhodnutie v konečnom dôsledku vecne správne, nakoľko posudzovaný úver je bezúročný a bezpoplatkový z iného, súdom prvej inštancie konštatovaného dôvodu.

15. Súd prvej inštancie totiž podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru tiež s použitím ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. dôvodu, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. K tomuto záveru dospel prvoinštančný súd na podklade úvahy, s ktorou v okolnostiach prípadu nemá dôvod nesúhlasiť ani odvolací súd, že pri výške úveru 600,00 Eur, výške mesačnej

splátky 32,15 Eur počte mesačných splátok 42, nepredstavuje RPMN v úverovej zmluve deklarovanú hodnotu 65,41 %, ale hodnotu 70,02 %. V úverovej zmluve bol teda uvedený údaj o RPMN vo výške nezodpovedajúcej skutočnosti a navyše v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie sa opomenul zaoberať aj dohodou o poskytnutí služby o odklade maximálne troch splátok, ktorá bola medzi žalobkyňou a žalovaným uzavretá v rámci zmluvy o úvere (bod 8 a nasl.) a ktorá by podstatným spôsobom ovplyvnila výšku RPMN. V takom prípade bolo potrebné do celkových nákladov úveru, ročným vyjadrením ktorých je údaj o RPMN podľa ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. zahrnúť aj náklady na doplnkové služby, vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí služieb, nakoľko so zmluvou o spotrebiteľskom úvere nepochybne súvisia a žalobkyňa musela uzavrieť zmluvu o poskytnutí týchto doplnkových služieb, aby získala spotrebiteľský úver. Riadiac sa týmito úvahami dospel odvolací súd k záveru, že z dôvodu skreslenia podmienok poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa, vyjadrením čoho je v úverovej zmluve nesprávne vyjadrený údaj o RPMN, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z.

16. Vzhľadom na bezúročnosť a o bezpoplatkovosť úveru bola žalobkyňa povinná žalovanému plniť v rozsahu len poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy č. 8300046481 sumu 600,00 Eur. Nakoľko sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil podľa ust. § 451 ods. 1 OZ, bol by povinný žalobkyňu vrátiť v zmysle ust. § 457 OZ sumu 312,40 Eur.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu správny je záver, podľa ktorého o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa bezdôvodne obohatil na jeho úkor, sa žalobkyňa vo vzťahu k sumám postupne plateným po tom, čo už vrátila žalovanému ním skutočne poskytnuté peniaze, dozvedela v okamihu, kedy s vedomím skutkových okolností, z ktorých možno objektívne vzaté vyvodíť záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, žalovanému ďalej plnila. Táto úvaha reflektuje v právnej praxi jednotne uplatňované výkladové pravidlo, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil v zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ vtedy, keď získa znalosť takých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodíť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, pričom nadobudnutie informácií tiež o právnej stránke veci (napríklad o tom, ako možno nárok právne kvalifikovať alebo o možnosti domáhať sa jeho splnenia), už nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby relevantná. V súdnej praxi tento názor pri posudzovaní nárokov na vrátenie neprávom zaplatených úrokov alebo poplatkov zo spotrebiteľských zmlúv viedol k záveru, že nakoľko sa znalosť zákona predpokladá, spotrebiteľ disponuje už pri uzavretí spotrebiteľskej zmluvy skutkovými informáciami, čo v zmluve podľa zákona chýba alebo odporuje zneniu zákona, a preto pokiaľ plnil na základe zmluvy neplatnej alebo platil viac ako prijal z bezúročnej a bezpoplatkovej úverovej zmluvy, od počiatku plnil s vedomím skutočností, objektívne umožňujúcich poznanie, že sa tým veriteľ na jeho úkor obohacuje. V prípade posúdenia úverových zmlúv ako bezúročných a bezpoplatkových tak začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby časovo splýva s okamihom úhrady tej ktorej sumy, ktorú nad rámec skutočne poskytnutých peňazí dlžník veriteľovi zaplatil.

18. Premietnuté na daný prípad subjektívna premlčacia doba začala plynúť v prípade každej zo splátok zaplatených v období mesiacov jún 2014 až február 2015 nad rámec poskytnutých peňazí, vrátenia ktorých sa žalobkyňa domáhala, vždy od nasledujúceho plnenia po ich zaplatení žalovanému. Vychádzajúc zo stranami dohodnutej zročnosti splátok vždy k 13. dňu v mesiaci a zo skutočnosti, že splátkou zaplatenou v mesiaci máj 2014 žalobkyňa svoj úverový záväzok splnila, možno konštatovať v prípade splátky zaplatenej žalobkyňou v mesiaci jún 2014, že subjektívna dvojročná premlčacia doba pre jej uplatnenie začala plynúť dňa 14.6.2014 a márne uplynula dňa 14.6.2016. Nakoľko žalobu podala žalobkyňa na súde až dňa 2.2.2018. Rovnako došlo k premlčaniu ďalších 13 splátok zaplatených v období mesiacov jún 2014 až február 2015. Z toho v konečnom dôsledku vyplýva, že nárok uplatnený žalobkyňou je premlčaný.

19. Odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti upravenú námietku premlčania žalovaného, ktorá je riadne zažurnalizovaná v spise na čl. 123 a ktorou žalovaný upravil vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku tak, že ju rozšíril aj voči nárokom realizovaným pred 2.2.2016 z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, t.j. v období 2 rokov späťne od momentu podania žaloby. Na túto námietku premlčania súd prvej inštancie pri rozhodovaní zrejme omylom neprihliadol, a preto odvolací súd vo vyhovujúcom výroku rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v tejto časti zamietol.

20. Pokiaľ žalobkyňa argumentuje špecifickosťou právnej situácie, ku ktorej dochádza následkom obsahovej neúplnosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy a tiež osobitosťou postavenia spotrebiteľa v právnom vzťahu z bezdôvodného obohatenia v prípadoch bezúročných a bezpoplatkových úverov, odvolací súd poukazuje na to, že Najvyšší súd SR v uznesení z 10. januára 2018, sp. zn. 3 Cdo/169/2017 formuloval závery v obdobnej právnej situácii o akú ide aj v prejednávanej veci, teda v prípade spotrebiteľa domáhajúceho sa vrátenia súm zaplatených na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že zmyslom spotrebiteľskej ochrany je dosiahnuť rovnováhu práv a povinností dodávateľa a spotrebiteľa, narušenú ich nerovnakou vyjednávacou silou a schopnosťou, a nie narúšať rovnováhu účastníkov právnych vzťahov, ktorá z podstaty všeobecnej záväznosti právnej úpravy prirodzene vyplýva. Podľa názoru odvolacieho súdu niet právneho, ekonomického, a ani iného rozumného dôvodu pre to, aby zákonné podmienky plynutia premlčacích lehôt boli posudzované vo vzťahu k spotrebiteľom inak ako v prípade ostatných fyzických a právnických osôb. Odvolací súd upriamuje pozornosť tiež na to, že k záverom vyplývajúcim už zo skorších rozhodnutí (3 Cdo/169/2017, 1 Cdo 67/2011 a 5 Cdo 121/2009) sa Najvyšší súd SR opätovne prihlásil aj v uznesení z 22. mája 2019, sp. zn. 8 Cdo 163/2018, ktorým odmietol dovolanie proti rozsudku krajského súdu z dôvodu, že otázka začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu riešená jednotne. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, odvolací súd poznamenáva, že vzájomný vzťah oboch lehôt je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho plynutia, začiatku aj konca. Preto, ak skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Z toho v procesných súvislostiach vyplýva, že pre záver o premlčaní uplatneného práva postačí zistenie uplynutia i len jednej z dvojkombinácie premlčacích dôb.

21. Argumentácia žalobkyne o desaťročnej premlčacej dobe predpokladá, že zo strany žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Pri úmyselnom zavinení bezdôvodného obohatenia musí byť zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka zavinenia (pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka). Definícia úmyselného zavinenia vyplýva z ust. § 15 Trestného zákona, podľa ktorého je trestný čin spáchaný úmyselne, ak páchatel a) chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. Priamym úmyslom sa v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona rozumie to, keď páchatel chcel spôsobom uvedeným v (trestnom) zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom - ak páchatel chcel porušiť alebo ohroziť chránený záujem, musel vedieť aj o tom, že bude konať protiprávne. Pri nepriamom úmysle páchatel vie, že svojím konaním ohrozí záujme chránený (trestným) zákonom a pre prípad, že sa tak stane, je s tým uzročený. Z pohľadu civilného práva sa analogicky jedná o úmyselné získanie bezdôvodného obohatenia jedného subjektu na úkor druhého subjektu.

22. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. októbra 2018, sp. zn. 1 Cdo 238/2017, ktoré konštatuje, že „samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov, samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako bolo už vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia, aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je treba aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu dobu. Z uvedeného teda zákonite vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu, ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota“. Dovolací súd v tomto svojom rozhodnutí poukázal aj na to, že „v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektne a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Čo v podstate znamená, že

spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Je preto dôležité správne posúdiť, či je zmluva platná s výnimkou častí o úrokoch a odplate, alebo má ešte také (iné) vady, že je ako celok neudržateľná, a preto je v celosti neplatná. Uvedené má tiež dopad na posúdenie, z akého dôvodu bezdôvodné obohatenie vzniklo, čo následne determinuje tak okamih bezdôvodného obohatenia (kedy k obohateniu došlo), ako aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby na uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia.“ Dovolací súd skonštatoval, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi, je v postavení profesionálneho podnikateľa, vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa.

23. Zmyslom spotrebiteľskej ochrany je dosiahnuť rovnováhu práv a povinností dodávateľa a spotrebiteľa, narušenú ich nerovnakou vyjednávacou silou a schopnosťou, a nie narušať rovnováhu účastníkov právnych vzťahov, ktorá z podstaty všeobecnej záväznosti právnej úpravy prirodzene vyplýva. Podľa názoru odvolacieho súdu niet právneho, ekonomického a ani iného rozumného dôvodu pre to, aby zákonné podmienky plynutia premlčacích lehôt boli posudzované vo vzťahu k spotrebiteľom inak ako v prípade ostatných fyzických a právnických osôb.

24. Z uvedených dôvodov odvolací súd zmenil vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP, a to v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že správne hmotnoprávne ustanovenie o premlčacích lehotách na vydanie bezdôvodného obohatenia nesprávne aplikoval na ustálený skutkový stav a v časti 12,20 Eur s prísl. žalobe vyhovel.

25. V prevyšujúcom zamietavom výroku a vo výroku o nepripustení zmeny žaloby považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za správny, a preto ho v týchto častiach potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

26. Rozhodnutie o trovách konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže odvolací súd sčasti zmenil výrok prvoinštančného rozsudku, bolo jeho povinnosťou rozhodnúť aj o trovách prvoinštančného konania. Toto vychádza z pomeru úspechu strán sporu osobitne ohľadne nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. S poukazom na to, že žalobkyňa bola v konaní neúspešná, odvolací súd priznal žalovanému náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie osobitným rozhodnutím.

27. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).